

[Henry Hansen.]

nævnte, og dem skal jeg ikke komme nærmere ind på. Mit parti kan give tilslutning både til forlængelsen og til ændringerne.

Der siges i bemærkningerne, at en nedsættelse af sessions- og dermed indkaldelsesalderen til henholdsvis 19 og 20 år er ønskelig også af andre grunde end dem, jeg her har omtalt. Der er foretaget undersøgelser, spørgsmålet har været under overvejelse forskellige steder, og det skal være den almindelige opfattelse, at en indkaldelsesalder på 21 år er for høj. Det fremføres, at mange værnepligtige allerede i den alder har giftet sig, at de har opnået betydelige indtægter, og at de har vanskeligere ved end i en yngre alder at tilpasse sig det militære milieu. Jeg tror, at der til alt det, som her er fremført, kunne føjes andre ting, som vil tale for en nedsættelse af indkaldelsesalderen.

Langt de fleste unge vil have afsluttet deres uddannelse i 19—20 års alderen — her ser jeg bort fra dem, der vil studere —, og de vil sikkert gerne, inden de rigtig skal til at tage fat, have deres soldatertjeneste fra hånden. Jeg tror også, at de unges fysik er langt bedre, end den var tidligere, de forbedrede sociale forhold, mere friluftsliv, sport, og andre ting kunne nævnes, har højnet sundhedstilstanden. Alt dette må have bidraget til at give de unge en bedre fysik end tidligere og give dem en mulighed for at klare soldatertidens strabadser i en yngre alder end for år tilbage. Jeg tror derfor, at det er forsvarligt og tilrådeligt at nedsætte indkaldelsesalderen, men dette spørgsmål kommer vi jo til at drøfte, når vi får forslaget om en ny værnepligtslov forelagt for rigsdagen efter nytår. Der er måske en mulighed for, at vi vil få det først til behandling her i landstinget.

Spørgsmålet om tjenestetidens forlængelse er i denne forbindelse ikke uden interesse. Der har i den seneste tid været skrevet en del i bladene om en mulig forlængelse af tjenestetiden til 18 måneder, og jeg ved ikke, om regeringen har taget stilling til dette spørgsmål. Det ville sikkert være af stor interesse både for landstinget og for offentligheden i det hele taget, om den højtærede minister kunne fremsætte nogle udtalelser herom.

Jeg anbefaler den foreslåede forlængelse på et år, og jeg anbefaler de foreslåede ændringer i den midlertidige værnepligtslovgivning.

Det andet lovforslag, forslaget om forlængelse af tillægget til indkvarteringslov-

givningen, drejer sig jo om, at man i henhold til denne lov kan opretholde de beslaglæggelser og rådighedsindskrænkninger, som påhviler en del faste ejendomme her i landet, ejendomme, som militæret har interesse i.

Jeg må forstå bemærkningerne, der ledsager lovforslaget, og de bemærkninger, som den højtærede indenrigsminister fremsatte i sin fremsættelsestale, sådan, at nu er den højtærede ministers tålmodighed forbi, nu har han sat militæret stolen for døren og har sagt, at forholdene med skødeklauselejeendommene skal være afviklet inden 1. april 1952 og beslaglæggelser og rådighedsindskrænkningerne skal være endeligt ordnet med udgangen af september 1952.

Det er rigtigt, at der, hver gang de tilsvarende lovforslag har været til behandling her på rigsdagen, har været fremsat kritik og også hård kritik over det langsomme tempo, afviklingen skete i, også med rette, synes jeg, fordi det for mange ejendomsbesiddere, hvis ejendomme er berørt af lovbestemmelserne, er en hensynsløs langsomhed. Jeg skal imidlertid afholde mig fra denne gang at gentage kritikken, for det første af den grund, at den højtærede minister selv er så ked af det, og for det andet fordi ministeren er så stærk i troen på, at det er uigenkaldelig sidste gang, man kommer og beder om at få loven forlænget, og endelig for det tredje, fordi der denne gang er tale om en kortere forlængelse end sædvanligt. Jeg anbefaler lovforslaget.

Stegger Nielsen: Værnepligtslovgivningen har siden 1945, da den tyske besættelse ophørte, været underkastet en række midlertidige ændringer, der var nødvendiggjort af forholdene. Loven har været forlænget for et år ad gangen, og den sidste lov, loven af 11. december 1950, udløber med indeværende års udgang.

Ved lov af 16. juni 1945 indførtes der forskellige midlertidige bestemmelser. De værnepligtiges ret til at begære udsættelse med at møde på sessionen ophævedes, indenrigsministeren bemyndigedes til efter forholdene at give udsættelse, når gyldig grund forelå, udskræve værnepligtige kunne som hidtil ansøge om udsættelse med indkaldelse, og endelig fik indenrigsministeren bemyndigelse til at udskyde tidspunktet for de værnepligtiges optagelse i lægdsrullen, som i almindelighed i praksis har været året før sessionen.

Det er rimeligt, når et udvalg som det af indenrigsministeriet nedsatte, der har